

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.85

Hely

Idő

"1911"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Nők a villamoson

Forrás:

Pesti napló

Bp.

(Hely)

1911

v/17

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Nők a villamoson.

Budapest, június 16.

Akit a nőkérdés, vagy maga a nő érdekel és aki tanulmányait nemcsak elméleti uton, hanem gyakorlatilag is akarja gazdagítani, annak a megfigyelésre szinte páratlanul gazdag anyag áll rendelkezésére — a villamoson. Ez az a hely, ahol a legtöbb nő megfordul, itt találkozik a nagyvárosnak valamennyi asszonytipusa és itt láthatja meg az ember a legtöbb női arcot, ami egyttal a legtöbb női egyéniséget is jelenti. Mert minden női arc külön karakter, külön tanulmány és nyitott könyv, amelynek a lapjáról mindig le lehet olvasni, hogy mi van az egész kötetben. Csak gyakorlat és jártasság kell hozzá, a szeretete és megértése a fiziognómia művészetének és minden női arc valóságos regényt mond el nekünk egy-egy női típusról, vagy különös egyéniségről.

A legszebb példáit mutatják ennek az öreg női arcok. Fiatalabb korban az arcvonások még nem fejlődtek ki teljesen, még átvonja őket a fiatalság friss üdössége, míg az öregedő, vagy öreg nőnek az arcán már karakterisztikussá, markansá éleződtek a vonások. Ezek az arcokon igazán minden visszatükröződik, ami mögöttük van. Az idő kérihetetlen az arcokkal szemben és megrostálja a jellemeket. Ami jó anyag van az emberben, azt kifejleszti, ami rossz van bennük, azt könyörtelenül kifejezésre juttatja. Igazán kidolgozott arcot csak öreg nőknél lehet találni és ezért a tanulmányoknak ezek a legértékesebb anyagát adják. Hogy ezek a teljesen kidolgozott, pompáson kifejlődött női arcok most, amióta a nőmozgalom változtatott valamit a nők társadalmi helyze-

tén és életmódján, számosabbak lettek-e, mint azelőtt voltak, azt persze nem lehet megállapítani. De valószínű, hogy most sincsenek többen a határozott, virágzóvá fejlődött női karakterek, mint azelőtt voltak. A női jellem kifejlődésének nagyon kevés köze van a nyilvános élethez, szerepléséhez és valójában befelé fejlődik, mint ahogyan minden igazán önálló karakternek befelé kell fejlődnie.

Bármennyire is ritkán lát az ember a villamoson igazán jellegzetes női arcot, mégis sajtáságos, hogy a közepes, vagy mondjuk: a közepesen jó típus mégis sokkal ritkább, mint a férfiarcknál. Talán nem is különösen merész dolog erről a nőrevelés fejletlen voltára következtetni. A rossz tulajdonságok könnyebben fejlődnek a nőknél, mint a férfiaknál, mert a nőknél a nevelés nem paralizálja eléggé a rossz tulajdonságokat. A fejlődést az fogja majd mutatni, ha több és gyakoribb lesz a villamosokon a közepesen jó női típus.

De a villamos azért is kitűnő helye és alkalmja a nők megfigyelésének, mert ha az arcokból nem is lehetne egész pontossággal az egyéniségükre következtetni, ott van a föl- és leszállás, amelynél a megfigyelőnek a mozgás is segítségére jön. Nem éppen megtisztelő a nőkre, de meglehetősen jellemző egy éles nyelvű művésznak az a megjegyzése, amelylyel annak az embernek válaszolt, aki azt kérdezte tőle, hogy mért nem nősül?

— Csak nem fogok a nyakamba venni valakit — felelte a művész — aki a villamoson mindig hátrafelé száll ki!

Csakugyan: a nők fegyelmetlensége ezeknél a

fölszállási és leszállási jeleneteknél tűnik ki leginkább. Érdekes megfigyelni, hogy a villamos-megállóhelyeken a legtöbb várakozás, még pedig a legtöbb fölösleges várakozás a nők miatt történik. Akkor veszik észre, hogy ki kell szállniuk, mikor már a kalauz meg akarja indítani a kocsit. A leszállás meg a fölszállás előtt bucsuzkodnak, vagy tanácskoznak, hogy fölszálljanak-e, vagy menjenek gyalog. Viszont a leszállásnál, vagy a fölszállásnál kitűnően érvényesül az a nő, aki jól és könnyedén mozog. Éiasztikus járás, jól ápolt és kényelmes, logikus ruházat nagyon ritka a nőnél, de ha megvan, akkor igazán nagy esztétikai látványt nyújt. És csak ez kárpótol bennünket a villamoson azokért a boszuságokért, amelyet a kevésbbé elasztikus, de viszont annál fegyelmetlenebb nők miatt kell eltűrünk.